

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa [...] Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 12 500 zł (dwanaście tysięcy pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 marca 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. W judykaturze przyjęty jest pogląd, że w razie odroczenia przez Trybunał Konstytucyjny na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji utraty mocy obowiązującej przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją, przepis ten w okresie odroczenia - z zastrzeżeniem zmiany przez ustawodawcę - pozostaje prawem obowiązującym, stanowi legalną podstawę do podejmowania przewidzianych nim działań, wobec czego żadnemu zachowaniu, do którego się ten przepis odnosi, nie można przypisać znamion bezprawności, co wyklucza przypisanie z tego tytułu odpowiedzialności Skarbowi Państwa na podstawie art. 417¹ § 1 w związku z art. 417 § 1 k.c. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2007 r., III CZP 125/07, OSNC 2008, nr 12, poz. 138, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2014 r., IV CSK 738/13, nie publ.). Z tego powodu nie może być mowy - w okolicznościach sprawy - o naruszeniu art. 417¹ § 1 k.c. i art. 190 ust. 3 w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji. Skarżąca dochodziła odszkodowania za wydanie przepisów art. 12 ust. 1 i art. 17¹⁴ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1116 ze zm.) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 873), uznanych przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 21 ust. 2 Konstytucji w wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r., P 16/08 (OTK-A 2008, nr 10, poz. 181). Utratę mocy obowiązującej wskazanych przepisów Trybunał Konstytucyjny odroczył na okres 12 miesięcy od dnia ogłoszenia w Dzienniku Ustaw, co nastąpiło w dniu 30 grudnia 2008 r., w związku z czym termin 12 miesięcy upływał w dniu 31 grudnia 2009 r. Przedmiotowe przepisy uległy ponadto zmianie z dniem 30 grudnia 2009 r. na mocy ustawy z dnia 19 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 223, poz. 1779). W związku z tym odszkodowanie, którego żądała skarżąca,

dotyczyło okresu, w którym stosowanie uznanych za niezgodne z Konstytucją przepisów nie oznaczało bezprawności i nie rodziło odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie art. 417¹ § 1 w związku z art. 417 § 1 k.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw